

عنوان مقاله:

مدلسازی شاخص عدالت در برنامه‌ریزی شهری با استفاده از "رویکرد قابلیت"

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات ساختار و کارکرد شهری، دوره 8، شماره 26 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

محمد آزموده - دانشجوی دکتری مهندسی راه و ترابری، دانشگاه صنعتی نوشیروانی بابل، بابل، ایران

فرشیدرضا حقیقی - دانشیار گروه مهندسی راه و ترابری، دانشگاه صنعتی نوشیروانی بابل، بابل، ایران

حمید مطیعیان - استادیار گروه مهندسی نقشه‌برداری، دانشگاه صنعتی نوشیروانی بابل، بابل، ایران

خلاصه مقاله:

در حالیکه سیاست‌های اتخاذ شده در حوزه حمل و نقل بر محرومیت اجتماعی درصد زیادی از خانوارهای ساکن در شهرها اثرگذار است، مطالعات مرتبط با عدالت اجتماعی، حمل و نقل را تنها به عنوان مثالی حاشیهای برای پیشبرد مباحث وسیعتر مورد توجه قرار داده‌اند و اجرای عدالت در این حوزه به‌ندرت به صورت صریح مورد توجه قرار گرفته است. در نتیجه، بسیاری از محققان سعی دارند با استفاده از تفسیر نظریات مختلف عدالت در تبیین این سیاست‌ها اثرگذار باشند. در همین راستا، این مطالعه سعی دارد به شیوه‌های توصیفی-تحلیلی با تکیه بر "رویکرد قابلیت"، مدلی ارائه دهد که قادر است با استفاده از داده‌های مربوط به مشخصات ساکنین، شاخصهای زیستگاه شهری و عملکرد سیستم حمل و نقل، میزان توانایی افراد برای برطرف کردن حداقل نیازهای اساسی خود را مدلسازی کند. به همین منظور با معرفی و بکارگیری متغیرهای هر دسته و با ارائه یک سناریوی مفهومی، "شاخص قابلیت" ۱۶ شخص ساکن در یک بلوک فرضی که دارای مشخصات متفاوتی هستند تخمین زده شد. نتایج مدل نشان می‌دهد بیشترین میزان تفاوت شاخص قابلیت برای افراد، متأثر از متغیر مالکیت خودروی شخصی، میزان درآمد و معلولیت افراد است. بعلاوه رده سنی جوان دارای حساسیت بیشتری به این متغیرها است، بطوریکه عدم مطلوبیت در متغیرهای یاد شده موجب کاهش بیشتری در میزان شاخص قابلیت افراد جوان نسبت به هم‌تایان آنها با رده سنی پیر خواهد شد. در نتیجه، این مدل توانایی محاسبه میزان نابرابری گروه‌های مختلف جامعه و ارائه پیشنهاد برای سیاست‌گذاری در یک فضای شهری را خواهد داشت.

کلمات کلیدی:

عدالت، رویکرد قابلیت، برنامه‌ریزی شهری، برنامه‌ریزی حمل و نقل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1186297>

